

Μακαριστός Επίσκοπος Φλωρίνης, Αυγουστίνος Καντιώτης.

Περί Βλασθημίας.

Παναγία Δέσποινα, Άγιοι Άγγελοι και Αρχάγγελοι, Τίμιο Πρόδρομο. Άποστόλων ή Δωδεκάς. Πατέρες και οί Δάσκαλοι τής Έκκλησίας. Όσοι και Μάρτυρες. Οί καλώς Άθλήσαντες και στεφανωθέντες, ποιήσατε πρεσβειαν του έλεηθῆναι και σωθῆναι τας ψυχας ήμῶν, Άμήν.

Χαίρω, που σας βλέπω και πάλιν εδώ συγκεντρωμένους. Η άκρόασις, όχι μιās συναυλίας κοσμικής, ή μιās διαλέξεως κοσμικής, αλλά ή άκρόασις του Θεου Κηρύγματος του Λόγου του Θεου, είναι μιὰ Ιερά Μυσταγωγία. Άς παρακαλέσουμε το Πνεύμα το Άγιον, που έφώτισε τους φαράδες τής Γαλιλαίας, να φωτίσει και μας. Έμένα μὲν να τρανώσει. Τήν άσθενή μου, τή πτωχή μου γλώσσα, για να διηγηθῶ τα μεγαλεΐα Του Θεου. Υμων δε ο Κύριος, να ανοίξει τα μυστικά αυτιά τής ψυχῆς, για να ακούσετε, τα λόγια που πρέπει να ακούσετε.

Η Αγιότης, έλέγαμε στο περασμένο κήρυγμα, ή Αγιότης είναι το άνωτερον είδος τής ζωῆς που μπορεί να ποθήσει ο άνθρωπος εδώ στο Κόσμο. Ζωή χωρίς Αγιότητα είναι μιὰ κούφια ζωή. Μιὰ καινή ζωή. Μιὰ ζωή που γεμίζει μόνο με το άρωμα τής Αγιότητος που έρχεται από τον Ουρανόν. Η Αγιότης είναι μιὰ άγγελική ζωή που άσκειται μέσα σε ανθρώπινο κορμί. Ο ένσαρκος Άγγελος τῶν προφητῶν, ή Κριπής. Η Αγιότης, το να είμεθα Άγιοι, είναι έντολή του Θεου. Παραπάνω από όλα. Παραπάνω από τήν Έπιστήμη, από τήν γνώση. Από οιονδήποτε άλλον επίγειον αγαθό. Η Αγιότης είναι ή κορυφή· είναι το πρώτο. «Άγιοι γίνεσθαι, καθώς εγώ Άγιος είμι». Σε αυτό πρέπει να τείνουν οί προσπάθειαι και οί αγῶνες μας. Διότι ὅπως είπε και σήμερα το Εύαγγέλιο που ήκούσαμε : «Τί ωφελήσει άνθρωπον εάν τον κόσμον ὅλον κερδήσει, ζημιωθεῖ δε τήν ψυχῆν αυτού; Η τί δώσει άνθρωπος άντάλλαγμα τής ψυχῆς αυτού ο άνθρωπος» .

Οί Άγιοι, ὅπως έλέγαμε στο περασμένο κήρυγμα, είναι οί άστροναύται. Ένα είδος άστροναυτῶν. Όχι του υλικου κόσμου· του πνευματικου κόσμου. Και περι αυτῶν ὁμιλήσαμε. Από δω, από τής θέσεως αυτῆς, προεβάλαμε τας ήρωικας μορφας των. Ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, ο Ιερὸς Φῶτιος, ο Γρηγόριος ο Παλαμάς. Οί τρεις Ιεράρχαι, υπῆρξαν τα θέματα τῶν έσπερινῶν τούτων μαθημάτων. Και δὲν είναι μόνο αυτοί. Είναι νέφος, φωτεινόν. Νέφος ὀλόκληρον, σχηματίζουν οί Άγιοι. Ένα νέφος που καλύπτει τήν αγαπητή μας Πατρίδα. Όπως έχω πεῖ και άλλοτε, ή γῆ που πατοῦμε, το φλοῦδι αυτό τής γῆς. Η Έλλάς μικρά μας Πατρίς. Δὲν το λέμε από ένα έγωισμό, έθνικὸ έγωισμό. Από ένα που είναι ξένο προς το πνεύμα του Εύαγγελιου. Άλλά κι αν έμεῖς σιωπήσωμε, και οί πέτρες ακόμα θα φωνάξουν, ὅτι αυτή ή γῆ που πατοῦμε, είναι μαρτυρική γῆ. Όπου να πάτε, ὅπου να σκαλίσωμε, θα βροῦμε κόκκαλα, λείψανα Αγίων ανδρῶν. Περρασμένων γενεῶν. Ποῦ θέλετε να πάμε! Άν πάμε στην Κέρκυρα; Τον Άγιο Σπυρίδωνα; Άν πάμε στην Κεφαλλονιά, τον άγιο Γεράσιμο; Άν φθάσωμε στη Ζάκυνθο; Στην ωραία Ζάκυνθο. Ο Άγιος Διονύσιος. Άν κατεβοῦμε στη Πελοπόννησο, ο Άγιος Γήκων. Στην Πάτρα, ο Άγιος Άνδρέας ο Άπόστολος. Στην Κόρινθο, ο Άγιος Παῦλος. Στην Άθήνα, ή Αγία Φιλοθέη. Πέρα στο Ρούμελη, στα μέρη τής Άκαρνανίας, ο Άγιος Κοσμάς ο ιεραπόστολος. Άν πάμε στη Λάρισα, ο Άγιος Άχείλιος. Άν προχωρήσωμε ψηλά, στα βουνά, πέρα, στη Μακεδονία, ο Άγιος Δημήτριος. Παντοῦ. Όπου να πατήσωμε. Όπου να πάμε. Από το Ναύπλιον μέχρι το Άργον. Από τήν Κέρκυρα μέχρι τή Ρόδο. Και

ἀπὸ τὸν Ἐβρο μέχρι τῆ Γάβδο, κάτω κάτω Γάβδο, τῆ νῆσο ποὺ μὲ τὸ ἀκραῖο σημεῖον τῆς Πατρίδος. Παντοῦ θὰ συναντήσωμε νέφος, Ἁγίων καὶ Μαρτύρων. Χώρα Ἁγίων. Ἐδῶ ἡ μικρά μας Ἱεραποστολικὴ Ἀδελφότης, κοντὰ στοὺς ἄλλους χάρτες ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν Ἑλλάδα, ἐκυκλοφόρησε καὶ ἓνα χάρτη. Ἁγιογραφικὸ Χάρτη. Χώρα τῶν Ἁγίων. Ἦτανε, ναὶ ἦτανε. Ἡ Ἑλλάς, ἦτανε χώρα Ἁγίων. Τί εἶναι τώρα. Αὐτὸ μας ἐνδιαφέρει. Ὅτι ἦτανε χώρα Ἁγίων, ναί. Τώρα τί εἶναι αὐτὴ ἡ χώρα.

Ἀδελφοί, κατρακυλήσαμε πολὺ. Δὲ μείναμε στὴν κορυφὴ αὐτῆ. Στὴ ψηλὴ αὐτῆ κορυφῆ, ὅπου ὑπάρχει τὸ σύνθημα : «Ἅγιοι γίνεσθε». Γιατί ὅπως εἶπα, ἡ πιὸ ψηλὴ κορυφῆ. Ψηλότερη καὶ ἀπὸ τὰ Ἰμαλαία Ὅρη, εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς Ἁγιότητος. Ἐὰν μείναμε στὴν κορυφὴ αὐτῆ, τῆς Ἁγιότητος, θὰ εἶμεθα τὸ πιὸ Ἐνδοξο, καὶ τὸ πιὸ Εὐτυχισμένο Ἔθνος τοῦ Κόσμου. Δὲν μείναμε στὴν κορυφῆ. Σκοτειναὶ δυνάμεις, ἔσπρωξαν αὐτὸ τὸ μικρὸν αὐτὸν χῶρον, τὴν Πατρίδα μας, ἀπὸ τὴν κορυφὴν αὐτῆ τῆς Ἁγιότητος, τῶν προηγουμένων γενεῶν· ἔσπρωξαν λέγω, καὶ κατρακύλησε. Συνέβη δηλαδὴ στὸν τόπο μας, ὅτι συνέβη στὴν Κεφαλονιά μὲ τὸν σεισμό. Βράχια ποὺ ἦταν κολλημένα ἐπάνω στὴν κορυφὴ τῶν βουνῶν, ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν σεισμό ξεκόλλησαν, καὶ κατρακύλησαν σὰν μπάλες ποδοσφαίρου, καὶ ἔπεσαν μὲ πάταγο μέσα εἰς τὴ θάλασσα. Φοβερό το θέαμα. Νὰ βλέπεις ἓνα βράχο, ἀπ' τὴν κορυφὴ νὰ ξεκολλάει, καὶ νὰ πέφτει μέσα στὴν θάλασσα μὲ πάταγο. Ὅν τρόπον λοιπόν, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν βουνῶν, ξεκολλᾶνε οἱ πέτρες, αἰώνιες πέτρες, καὶ μὲ πάταγο πέφτουν μέσα στὴν θάλασσα, ἔτσι καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς Ἁγιότητος, κατρακύλησε τὸ Ἔθνος αὐτό. Κατρακύλα μία, κατρακύλα δύο, κατρακύλες τρεῖς, καὶ εἶναι πλέον, ἔπεσε.

Πρώτη κατρακύλα, ὅτι γινήκαμε ἀμαρτωλοί. «Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη, τίς ἐξιχνιάσει ψυχοσῶστα Σωτήρ μου». Ποιὸς θὰ μπορέσει νὰ μετρήσει τὰ ἀμαρτήματα ποὺ διαπράττει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο μέχρι τὸ ἄλλο. Καὶ ὑπάρχει μιὰ μεγάλη διαφορὰ. Δὲν λέγω ὅτι στὰ προηγούμενα χρόνια δὲν ὑπῆρχε ἀμαρτία. Ὑπῆρχε ἀμαρτία. Δὲν ὑπάρχει αἰών. Ἐὰν μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε μιὰ θάλασσα χωρὶς κύματα, μπορεῖ νὰ σᾶς δείξω κι ἐγὼ μιὰ γενεὰ χωρὶς ἀμαρτίες. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὅπως στὴ θάλασσα, ἄλλοτε εἶναι κυμάτια μικρά, ἄλλοτε μεγαλύτερα, ἄλλοτε τεράστια βουναὶ ὀλόκληρα ποὺ πνίγουν καράβια, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ἡ θάλασσα αὐτά, ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, συνταράσσεται ἀπὸ τὰ ἀβυσσαλέα κύματα μιᾶς ἄνευ προηγουμένου ἀμαρτίας. Ἀμαρτίας, μάλιστα. Στὰ παλιὰ τα χρόνια, ἡμάρταναν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ εἶχαν ντροπὴ. Ντροπὴ! Ἐβλεπες μιὰ γυναῖκα ποὺ παραστρατοῦσε, κρυβότανε πιά. Πάλι καμιὰ φορᾶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ἔβγαινε στὴν Ἐκκλησιὰ νὰ πάει σὰν ἀμαρτωλή. Ἐπήγαινε κοντὰ ἐκεῖ στὸ βάθος, κυφὰ-κρυφὰ. Ἐμπαινε μέσα. Στεκόταν σὲ μιὰ ἄκρη καὶ ἔκλαιγε συνεχῶς. Δὲν ἔβγαινε στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ πανηγύρια. Τώρα δὲν ντρέπεται. Πέταξε τὴν ντροπὴ. Τὴ βλέπεις αὐτῆ, χωρὶς ντροπὴ, νὰ περπατᾶ! Νὰ βγαίνει ἔξω. Νὰ πηγαίνει στὰ σαλόνια! Στὶς δεξιώσεις! Νὰ ἔναι δεκτὴ ἀπὸ τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς κοινωνίας! Βγήκε στὸν δρόμο ἢ ντροπὴ! Καὶ μόνον αὐτό; Αὐτὴ τὴν ἀντροχωρίστρα· δὲν θὰ περάσει πολὺς καιρὸς. Θὰ δεῖτε πράγματα φοβερά, ἀγαπητοί μου. Δὲν λέγω ὑπερβολές. Θὰ δεῖτε τρομερά, θὰ δεῖτε αὐτὴν τὴν ἀντροχωρίστρα, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ βγεῖ στὸ δρόμο· νὰ πάει στὴ βρύση· νὰ πάρει νερό. Θὰ τὴ δεῖτε αὐτὴ τὴν ἀντροχωρίστρα ποὺ ἄλλοτε, σκυμμένη τὸ κεφάλι τῆς περπατοῦσε στὸ δρόμο, τώρα μὲ ὑψωμένο κεφάλι, νὰ πηγαίνει στὴν μητρόπολη, στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ στεφανώνεται ἐπισήμως, ἀπὸ ἀρχιερεῖς, καὶ ἱερεῖς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος τοῦ ἀπατεῶνος.

Αἴσχος ! (οἱ ἀκροατὲς)

Θὰ τὰ δεῖτε αὐτά! Πρωτοφανῆ πράγματα. Ἄλλοτε ἓνα κορίτσι πρόσεχε τὴν παρθενία του. Γιατί ἡ παρθενία εἶναι μεγάλο πρᾶγμα. Ἐμᾶς ἡ παρθενία ἔμεινε μόνον στὸν «Ακάθιστον Ὕμνον». Τὴν ὠραιότητάς τῆς παρθενίας. Ἐμᾶς ἡ παρθενία ἔμεινε μόνο στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος! Γιατί

παλιοί, Ἕλληνες, ἐτιμοῦσαν τὴν παρθενία, καὶ ἔχτιζαν Παρθενῶνας πρὸς τιμὴ τῆς παρθενίας. Σέ μας; Τί ἔμεινε πλέον; Δὲν διαβάσατε; Δὲν εἶδατε; Τὰ αἴσχη· τὰ ὅποια ἐξευτελίζουσε τὴν ἔννοια τῆς γῆς Πατρίδος· φοιτήτριες βγήκανε στὸ δρόμο, καὶ λένε· στὰ διαμερίσματά τους· τὰ οἰκοτροφεῖα, πού δὲν τὰ ἔχτισαν αὐτές, ἀλλὰ τὰ ἄφησε ὁ πτωχὸς Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα του. Αὐτὰ τὰ Ἐθνικὰ οἰκοτροφεῖα, πού εἶναι σὰν ναοὶ τῆς παιδείας· αὐτὰ τὰ Ἐθνικῶν Πατριωτῶν. Ἐπιστρέψατε νὰ εἰπῶ. Θέλουν νὰ τὰ κάνουν γκαρσονιέρες.

Καὶ κανεῖς· μόνο ἓνας Κρητικὸς, λεβέντης σηκώθηκε ἀπὸ τὴν Κρήτη, καὶ πῆγε πέρα· τὴ νύχτα· ταξίδεψε. Δὲν ἠσύχασε ἀπὸ τὰ εὐλογημένα βουνὰ τῆς Κρήτης. Πέταξε, πῆγε ἀπάνω, καὶ πῆρε τὸ παιδί του ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὰ οἰκοτροφεῖα αὐτά· τὰ ὅποια ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνουσε ἄντρα ἀκολασίας καὶ διαφθορᾶς. Ἡμάρταναν οἱ προηγούμενοι γενεαί. Ἀλλὰ εἶχαν μιὰ ντροπή. Τώρα πιὰ ντροπή. Σὰ σκύλοι. Μὲς τους δρόμους θὰ κολασθαίνουν οἱ ἄνθρωποι. Ἀμαρτίες ἀμαρτιῶν. Ναί· Σὲ μᾶς ἅμα ἀρμόζει, αὐτὸ πού εἶπε ἔπρεπε νὰ γίνει· νὰ ζεῖ ἓνας Ἡσαΐας προφήτης. Νὰ ἐκσφενδονίσει ἐνώπιον ὄλων μας, τὴν φοβερὰν του προφητείαν. Οὐαὶ Ἔθνος παράνομον. Οὐαὶ Ἔθνος ἀμαρτωλόν. Οὐαὶ ἄνομοι ἄνθρωποι καὶ ἀμαρτωλοί. Ἐγκαταλείψατε τὸν Κύριον τὸν Θεόν σας. Ἀλλὰ ἓνα κατρακύλημα ἢ ἀμαρτία· ὑπάρχει κι ἄλλο κατρακύλημα. Χειρότερο ἀπὸ ἐκεῖνο· ποῖο εἶναι; Ποῖο εἶναι ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ἓνα φοβερότερο κατρακύλημα; Δὲν σταματήσανε μόνο εἰς τὴν κατηγορία τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ φύγαμε ἀπὸ τὴν κατηγορία τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, καὶ πέρασαμε σὲ ἓνα ἄλλο κατρακύλημα πιὸ βαθύ καὶ πιὸ ἀπέραντο. Ποῖο εἶναι αὐτό; Ὑπάρχει μιὰ διάκρισις. Μεταξὺ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀσεβοῦς. Ἄλλος εἶναι ὁ ἀμαρτωλός, ἄλλος εἶναι ὁ ἀσεβής. Ἀμαρτωλός, εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, εἴτε ἀπὸ κληρονομικότητα, εἴτε ὁ πειρασμός· εἴτε ἀπὸ ἄλλα τινὰ αἰτία, μυστηριώδη αἰτία, πέφτει ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ πέφτοντας, κλαίει καὶ ἀναστενάζει. Εἶναι ἀμαρτωλός· ἀναστενάζει. Ζητεῖ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Λέγει τὸ «Ἡμάρτον»· τὸ «Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθεις ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Εἶναι ἀμαρτωλός. Ἀλλὰ ὑπάρχει διάκρισις. Ἄλλο ἀμαρτωλός, ἄλλο ἀσεβής. Τὴ διάκρισιν αὐτὴ τὴ βλέπετε σὲ μιὰν ὑπέροχον εὐχή· τῆς Πεντηκοστῆς. Ποῦ ἐκεῖ λέγει Σιμώνω ἀμαρτάνωμεν· ἀλλὰ Σιμώνω πιστεύομεν. Εἴμεθα ἀμαρτωλοὶ Κύριε. Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα καὶ ἀσεβεῖς. Πιστεύομεν εἰς τὸν Θεόν. Ἀσεβεῖς ποιοὶ εἶναι· οἱ ἄθεοι. Ἀσεβεῖς εἶναι οἱ ἄπιστοι. Ἀσεβεῖς εἶναι: οἱ βλάσθημοι. Αὐτὸς εἶναι ἀσεβής λέω. Αὐτὴ πλέον ἢ κορυφαία ἀμαρτία ὄλων των ἀμαρτιῶν. Ἀνοίγουν τὰ βρωμερὰ τοὺς στόματα, καὶ ἐκσφενδονίζουν· βλάσθει καὶ βόρβορο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐναντίον τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν. Ὅπως λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ἀμαρτωλὸς παραβαίνει μιὰν ἐντολή. Ἀλλὰ ὁ βλάσφημος δὲν παραβαίνει ἀπλῶς μιὰν ἐντολή. Ὑβρίζει τὸ Νομοθέτη. Ὁ ἄλλος παραβαίνει μιὰ ἐντολή, ὁ ἄλλος ὑβρίζει τὸ Νομοθέτη. Ὑπάρχει τεραστία διαφορὰ. Καὶ τί ὑβρίζουν; Τὸν Θεόν. Τὸν Χριστό. Τὴν Παναγία. Τὰ Ὅσια καὶ τὰ Ἱερά. Κολυμπῆθρες. Ἱερά Λεῖψανα. Τὸν Τίμιον Σταυρὸ τὸν ὅποιον σήμερα, ὡς ἀμαρτωλοὶ ἠσπάσθημεν, μέσα εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς. Δὲν ἀφήνουν τίποτα τὸ ἱερὸν καὶ ὄσιο, οἱ βλάσφημοι. Καὶ ἡ βλασθημία ἔχει πάρει τεραστία διάδοσις εἰς τὴν Πατρίδα μας. Ποῦ νὰ σταθοῦμε ἀδέρφια μου καὶ νὰ μὴν ἀκούσουμε τὴ βλασθημία. Βλασθημοῦν οἱ γέροι ἀσπρομάλληδες, πού πλησιάζουν ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα νὰ πεθάνουν. Βλασθημοῦν οἱ νέοι μας. Βλασθημοῦν τὰ μικρὰ παιδιά. Βλασθημοῦν οἱ ἄντρες. Βλασθημοῦν μὲς στὴ πολιτεία· ὅπου νὰ σταθεῖς στὴν Ἀθήνα, σὲ οἰονδήποτε μέρος τῆς Ἀθήνας, τῆς Βαβυλῶνος αὐτῆς. Τῆς νεοτέρας Βαβυλῶνος· τῆς Ἑλλάδος. Ποῦ μαζευτήκανε 3000 σκουλήκια, ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ ὑβρίζουν τὸ μεγαλοδύναμο Θεὸ χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς ντροπή. Βλασθημοῦν στὴν πλατεία. Βλασθημοῦν στοὺς δρόμους. Βλασθημοῦν στὰ σφαιριστήρια. Στὰ νυκτερινὰ κέντρα. Βλασθημοῦν στὰ αὐτοκίνητα μέσα. Στοὺς σιδηροδρόμους. Στὰ λιμάνια· σὲς βάρκες. Στὰ ἀεροπλάνα. Παντοῦ ἡ βλασθημία. Ἐπεκτείνεται. Ξαπλώνεται ὡς κῦμα, ἀβυσσαλέο της θαλάσσης. Καὶ δὲν βλασθημοῦν μόνο μὲς στὴν πολιτεία· ξάπλωσε ἢ βλασθημία. Ἐφτασε μέχρι τὰ ψηλὰ βουνὰ. Τσοπαναρέοι πού ἄλλοτε,

ποτέ τούς δὲ βλασθημούσανε. Τώρα καὶ αὐτοὶ βλασθημοῦνε. Καὶ γεωργοὶ μας, ποὺ σκάβανε τὴ γῆ μὲ τὸν ἰδρωτὰ τους, ζυμώνανε, τώρα καὶ αὐτοὶ βλασθημοῦνε. Καὶ οἱ ψαράδες μας, ποὺ ρίχναν τὰ δίχτυα στὶς θάλασσες, καὶ αὐτοὶ βλασθημοῦσαν. Παντοῦ ἡ βλασθημία. Κάποτε ἔγραψα, τὸ λέγω κι ἐδῶ, ὅτι ρίχτε μιὰ ματιά. Ἀνεβείτε πάνω στὸ Λυκαβητό. Ρίξτε μιὰ ματιά. Καὶ θὰ δεῖτε μιὰ πόλη ἀπέραντο. Νέα Βαβυλῶνα. Θεέ μου, Θεέ μου. Πότε ξεφύτρωσαν τόσα σπίτια. Καλύβες τὸ '29 ὅταν ἐλευθερώθηκε ὁ τόπος, ἡ Ἀθήνα ἦταν ἓνα χωριό, μὲ 5000 ἄνθρωποι. Καλύβες ἦταν. Ἀλλὰ μὲς στὶς καλύβες κατοικοῦσαν Ἅγιοι ἄνθρωποι. Τώρα σπίτια, μεγάλα, ὑψηλά, διώροφα, τριώροφα· οὐρανοξύστες ἀκόμα. Ἀλλὰ μὲς στὰ σπίτια τί ἄνθρωποι κατοικοῦν; Τὸ σπίτι. Ἄλλοτε ἔχτιζε καλύβα ὁ τσοπάνος καὶ ὁ γεωργός. Καὶ καλοῦσε τὸν Παππά. Καὶ τοῦ ἔκανε ἀγιασμό στὰ θεμέλια τοῦ σπιτιοῦ. Τώρα; Ἀντιθέτως, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπεῖ θεμέλιο, μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θὰ σοῦ παραδώσει ὁ ἐργολάβος τὸ κλειδί, μετρήστε βλασθήμιες. Βλασθήμιες. Ὅλα τα σπίτια αὐτὰ ἔχουν χτιστεῖ, μικρὰ καὶ μεγάλα, μὲ βλασθήμιες. Βλασθημοῦν οἱ κτίστες. Βλασθημοῦν οἱ μαραγκοί. Βλασθημοῦν οἱ σιδεράδες. Βλασθημοῦνε, ὅλοι αὐτοὶ ἐγγένη ποὺ ἐργάζονται γιὰ νὰ κάνουν ἓνα σπίτι μὲ ὅλα τα κομφορ. Καὶ ὅλα τα σπίτια αὐτὰ εἶναι χτισμένα μὲ βλασθήμια. Καὶ κανεὶς δὲν ἐβρέθηκε, νὰ ἀπολύσει τὸν ἐργάτη. Σπάνιο παράδειγμα. Μὲς τους χίλιους, ποὺ κάπως ἓνας, ποὺ ὅταν ἄκουσε τὸ χτίστη νὰ βλασθημαίει τὸ Θεό, πῆγε τοῦ ἔδωσε τὸ μεροκάματο, καὶ τοῦ εἶπε: «Φύγε. Δὲν σὲ θέλω. Δὲ θέλω δυναμίτη στὸ σπίτι μας». Ὅσες βλασθήμιες ἀκούσαμε, τόσοι δυναμίτες, τὰ σπίτια. Ἄα, θὰ πληρώσωμε ἀκριβά. Δὲν εἶναι τίποτα τὸ ἓνα, δὲν εἶναι τίποτα τὸ ἄλλο. Ἄν βλασθημοῦσε τὸν πατέρα σου ἢ τὴ μάνα σου, θὰ τὸν ἀπέλυες τὴν ἴδια ὥρα. Τώρα, δὲν εἶναι τίποτα ὁ Θεός. Ξάπλωσε ἡ βλασθημία. Λόγω ἐλλείψεως ἀντιδράσεως ἐκ μέρους ὄλων μας. Θὰ ἤθελα, ἀπάνω στὸν Ὀλυμπο· στὴ κορυφὴ ἀπάνω ἐκεῖ, θὰ ἤθελα, νὰ ἔφτιαχνα ἓνα ραντάρ, ἓνα αὐτὶ ποὺ νὰ ἀκούει ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Νὰ ἀκοῦνε ὅλες τὶς φωνές, ποὺ βγαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ νησιά μας, ἀπὸ τὸ Μοριά, ἀπὸ τὴ Ρούμελη, ἀπὸ τὴν Ἡπειρο, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, πέρα ἀπὸ τὸν Ἐβρο. Νὰ εἶχε ἓνα αὐτὶ πελώριο, πάνω στὸν Ὀλυμπο, νὰ ἀκούει τὶς φωνές. Θὰ ἤθελα τὸ ραντάρ αὐτὸ νὰ εἶχε μίαν ιδιότητα. Ποιὰ ιδιότητα; Νὰ ἀκούει μόνο τὶς βλασθήμιες. Καὶ κάθε φορᾶ ποὺ θὰ ἀκουγε τὶς βλασθήμιες τὸ ραντάρ, μὲ ἓνα σύρμα ἠλεκτρικό, νὰ συνδέεται μιὰ καμπάνα, Ρωσικὴ καμπάνα, σὰν καὶ αὐτὴ ποὺ εἶναι στὸ Ἅγιο Ὄρος, ποὺ χτυπάει καὶ ἀκούγεται σὲ ὅλο το Ἅγιον Ὄρος. Καὶ μόλις ἀκουστεῖ μιὰ βλασθήμια, νὰ χτυπάει ἡ καμπάνα. Πένθιμα σὰν Μεγάλῃ Παρασκευῇ. «Σήμερον κρεμαῖται ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου». Ε. Δὲν θὰ περνοῦσε δευτερόλεπτο. Δευτερόλεπτο. Ποῦ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο ψηλά, θὰ ἀκούγαμε τὴν καμπάνα νὰ χτυπάει σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, πένθιμο σὰν πέθανε κάτι μέσα εἰς τὴ Πατρίδα μας. Φοβερόν το θέαμα. Ἔχουμε, δὲν εἶναι πολὺς, καὶ δὲν εἶναι κάποτε, μιὰ τηλεγραφήτρια ἐδῶ των Ἀθηνῶν εἶπε σ' ἓνα ξένο ἀνταποκριτὴ, ποὺ δημοσιεύτηκε σὲ Ἱταλικὴ Ἐφημερίδα, ὅτι «Θὰ ἀπολυθῶ, θὰ φύγω. Δὲν ὑποφέρω πλέον. Θὰ πουληθῶ, θὰ φύγω». «Γιατί;» τῆς λέει. «Δὲν περνάει ἡμέρα. Ἡ πιὸ λέξις ποὺ ἀκούεται, ἀπὸ τηλέφωνο σὲ τηλέφωνο, ἢ πιὸ συχνὰ λέξις ποὺ ἀκούεται, εἶναι ἡ αἰσχρὰ λέξις τῆς βλασθημίας». Ὅλοι. Μὲ τὸ τηλέφωνο ἀκόμα. Ἀντὶ καλημέρα, τηλέφωνο. Βλασθήμια ἀκούεται. Ἔχομεν ἀγαπητοὶ μου ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ὅτι ἔχουμε, τὸ ΛΕΥΚΟ τῆς βλαφημίας. Καὶ ἐρωτῶ. Εἶναι μικρὰ ἢ ἀμαρτία αὐτὴ; Ἡ βλασθημία; Εἶναι παιχιδάκι μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ παίζομε; Εἶναι ἀστεϊότις; Κάθε ἄλλο, ἀδελφοί μου. Σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὅτι εἶναι ἀμαρτία σοβαρά. Εἶναι ἢ κορυφαία των ἀμαρτιῶν. Διότι δὲν παραβαίνει ἀπλῶς ἐντολὴ τοῦ δεκαλόγου, ἀλλὰ βλασθημεῖς αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Νομοθέτη, τὸ Θεό. Θὰ ἤθελα ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς, πρὸς τὸ βλάσθημο, νὰ ἀπευθύνω, στὸν ἀόρατο βλάσθημο.

Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχουν καὶ μέσα ἐδῶ, στὴν ἱερὰ αἴθουσα, βλάσθημοι. Διότι ὑπάρχουν καὶ βλάσθημοι, ἐκ συνηθείας. Ὅχι ἐξ' ἀπιστίας καὶ ἀθεΐας. Θὰ ἤθελα πρὸς τὸν βλάσθημον, τὸν

άορατο βλάσθημο. Τόν άγνωστον βλάσθημο. Νά άπευθύνω έξι έρωτήματα. Το ένα κατόπιν του άλλου.

Βλασθημείς; Χριστιανός δέν είσαι.

Πάει τελείωσε. Γιατί δέν είσαι; Γιατί ό Χριστιανός άκούει τό όνομα του Θεού, και τά μάτια του δακρύζουν, και ή καρδιά του τρέμει. Ως φοβερόν το όνομά σου, "Ω Θεέ! Λένε, στον βίον του Αγίου Πολυκάριου. "Ότι στή Σμύρνη μέσα, τον έπίασαν τον Άγιο Πολύκαρπο. Κηρύχθηκε διωγμός. Ήτο πλέον γεροντάκι. Τόν έπίασαν. Άναψαν φωτιά. Και του είπανε : «Βλασθήμησε τον Χριστό. Νά σωθείς.». 86 έτών. Τόν έπίασαν. Έφτιασαν φωτιά και του είπανε, βλαθήμησε τό Χριστό νά σωθείς. Και εκείνος τί άπήντησε; «86 χρόνια τον ύπερετώ. Από μικρό παιδί. Σε τίποτε δέν με ήδίκησε ό Χριστός. Πώς νά βλασθημήσω τό Άγιόν του Όνομα;». Και προτίμησε νά τον ρίξουν στή φωτιά. Νά γίνει παρανάλωμα τής φωτιάς, παρά νά βλασθημήσει τον Θεό.

Μά. Θα μου πείτε, παλιό το παράδειγμα. Θέλετε νεότερο; Θα ξέρετε όλοι από τας έγκυκλίους σπουδās σας, ή από αναγνώσεις άλλων πραγμάτων, ότι ένας από τους μεγαλυτέρους άστρονόμους του κόσμου ήταν ό Νεύτων. Ό Νεύτων λοιπόν, όταν άκουε τό Όνομα του Θεού, σηκωνόταν όρθιος. Τόσο σέβας είχε προς τον Θεόν. Και όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που πιστεύουν στον Χριστό, σέβονται τό Άγιόν του Όνομα. Δέν βλασθημούν. Η βλασθήμια είναι προδοσία του Χριστιανικού όνόματος και τής πίστεώς μας. Είσαι λοιπόν Χριστιανός; Βλασθημās; Δέν είσαι Χριστιανός.

Βλασθημās; Δέν είσαι Έλληνας.

Ναι Έλληνας δέν είσαι. Γιατί δέν είσαι Έλληνας; Γιατί άνέκαθεν αύτή ή Πατρίς μας. Από αρχαιοτάτης έποχής, από τής έποχής του Όμήρου. Από προϊστορικούς χρόνους. Από μυθικούς χρόνους, μέχρι τελευταίων αιώνων, ή έλλάς ήτο χώρα εύσεβών ανθρώπων. Έλλάς ήτο χώρα που έσέβετο τό θεϊό. Και έχτιζε Παρθενώνας και Αγιάς Σοφιάς. Και έτιμωροϋσε με τας μεγαλυτέρας ποινās, τον βλάσφημο. Έδω στήν πολιτεία, λένε Δημοκρατία. Τί δημοκρατία; Έδω στή δημοκρατία του Σόλωνος. Μές στή Δημοκρατία. Η πιό μεγάλη τιμωρία, ποιά ήτο; Η πιό μεγάλη τιμωρία ποιά ήτο, στή δημοκρατία έδω στοϋ Περικλέους τήν δημοκρατία. Η πιό μεγάλη τιμωρία... Τά συγχωρούσανε όλα. Ένα δέν συγχωροϋσαν. Νά βλασθημείς τους Θεούς των. Και αύτός άκόμα ό Σωκράτης, έπεσε θυμα συκοφαντίας. Τόν συκοφάντησαν ότι έβλασθήμησε του Θεούς. Ένψ δέν έβλασθήμησε τους Θεούς ό Σωκράτης. Ήταν εύλαβέστατος και πίστευε εις τον Θεόν. Προφήτης του Χριστιανισμού. Συκοφάνται, έλεεινοί και τρισάθλιοι, τον συκοφάντησαν, ότι βλασθημά τον Θεό. Και τον καταδίκασαν. Τόν σοφότερον άνδρα τής Έλλάδος , εις θάνατον, με τήν κατηγορίαν, ότι έβλασθήμησε τό Θεό. Μάλιστα. Έτσι έδω στήν Έλλάδα, ήτο σεβαστόν το όνομα των θεών, έστω και αν αύτοι οι θεοί ήταν ψευδής. Εΐδωλα άνάξια προσοχής.

Βλασθημείς; Χριστιανός δέν είσαι. Βλασθημείς; Έλληνας δέν είσαι.

Βλασθημείς; Άνθρωπος δέν είσαι.

Δέν είσαι άνθρωπος. Το πρώτο νόμισμα είναι Χριστιανός. Το δεύτερο χρόνο νόμισμα είναι Έλληνας. Το τρίτο νόμισμα είναι άνθρωπος. Άνθρωπος. Βλασθημείς; Δέν είσαι άνθρωπος. Έδω στήν Άθήνα, όταν ήμουν ιεροκήρυκας με έπεσκέφθησαν κάτι μαϋροι. Μαϋροι αλλά Άγγελοι. Μαϋροι αλλά άγγελιοι. Άσπροι; Μαϋροι τήν ψυχή. Τί προτιμάτε από τά δύο; Πάτε κάτω στήν Άφρική. Εύλαβέστατοι άνθρωποι. Άγιοι άνθρωποι. Με φόβο και τρόμο στο Θεό. Άκοϋνε τό όνομα του Χριστού, και κλαίνε τά μάτια τους.

Λοιπὸν μὲ ἐπεσκέφθησαν τρεῖς νέοι. Ἦτανε ἀπὸ τὶς καλύτερες οἰκογένειες τῆς Ἀντὶς Ἀμπέμπας. Στὴν Ἀβουσηνία. Ἦκουαν τὴν Ἑλλάδα, ὅτι εἶναι μία χώρα, πολιτισμένη. Ὅτι εἶναι μία χώρα, ποὺ ἀγαπάει τὸν Χριστό. Ὅτι εἶναι μία χώρα ποὺ ἀκούγονται κηρύγματα, καὶ κατηχητικὰ σχολεῖα. Μία χώρα ποὺ ἔχει θεολογικὲς σχολές, καὶ μορφώνει θεολόγους καὶ ἐπιστήμονες, καὶ εἶπαν, ἄς πᾶμε στὴν Ἑλλάδα, νὰ μορφωθοῦμε. Παιδιὰ ἐκλεκτὰ των καλυτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἀντὶς Ἀμπέμπας. Ἔρχονται ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Μόλις βγαίνουν ἀπὸ τὸ βαπόρι, στὸν Πειραιά. Ἡ ΠΡΩΤΗ ΛΕΞΗ, ποὺ ἄκουσαν ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ἦταν βλασθῆμια. Φράξανε τὰ αὐτιά τους. Γιατί κάτω στὴν Ἀντὶς Ἀμπέμπας, δὲν βλασθημαίει κανεὶς! ΚΑΝΕΙΣ στὴν Ἀβουσηνία δὲν βλασθημαίει. Καὶ ἂν ποτὲ βλασθημήσει κανεὶς, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει μὲς στὴ χώρα τῶν Ἀβουσηνῶν. Παλαιότερα, τὸν ἄρπαζαν, ἢ ἀστυνομία, τὸν ὀδηγοῦσαν στὴν πλατεῖα, καὶ τοῦ κόβαν τὴν γλῶσσα. Καὶ τὴν δίναν στὸ σκυλί. Γιατί οὔτε τὰ σκυλιὰ ἀκόμα δὲν τρῶνε τὴν γλῶσσα τῶν βλασθῆμων. Στὴν Ἀβουσηνία, κανεὶς δὲν βλασθημά. Καὶ ἦρθαν τὰ παιδιὰ ἐδῶ, καὶ εἶπαν. «Πάτερ μου θὰ φύγουμε. Δὲν ὑποφέρωμε. Δὲν ὑποφέρωμε.». Δὲν μποροῦμε νὰ ἀκοῦμε τὶς βλασθῆμιες στὸ μέρος αὐτὸ τῆς Πατρίδος. Βλασθημεῖς; Ἄνθρωπος δὲν εἶσαι. Εἶσαι κατώτερος ἀπὸ τοὺς Ἀβουσηνοὺς αὐτοὺς καὶ τοὺς μάυρους, τῆς Ἀφρικανικῆς ἡπείρου. Βλασθημεῖς; Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος. Ἴσως ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τῆς γειτονικῆς μας χώρας νὰ ταραχθεῖτε, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι εὐγενέστεροι ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι, καὶ θεοσεβέστεροι. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἀνέβηκα στὰ φυλάκια, πρὸς τὰ ἀλβανικὰ σύνορα. Ἐπεσκέπτηκα τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, μὲς στὸ κρῦο, στὸ χιόνι, φυλᾶνε τὴν Πατρίδα, καὶ τὴν στιγμὴν ἐδῶ, ὀργιάζουν οἱ Ἕλληνες, μέσα ἐδῶ στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. Τὰ εἶδα τὰ παιδιὰ. 15 παιδιὰ ἦτανε. Τὰ 10 ἦσαν Ἕλληνες. Οἱ 5 ἦσαν Τοῦρκοι. Τοῦρκοι, ἀλλὰ μὲ Ἑλληνικὴ ἰθαγένεια, ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Κομοτηνῆς. Ρωτάω τοὺς τούρκους στρατιώτας μὲ ἑλληνικὴν ἰθαγένεια. Βλασθημᾶτε τὸ Θεὸ καμιὰ φορᾶ; «Μπά, τὸν Ἀλάχ, Ἀλάχ Ἀλάχ...». Καὶ μόνο ποὺ τοὺς εἶπα ἂν βλασθημᾶνε, ὑψῶσαν. Ρωτάω τοὺς Ἕλληνας. Τοὺς ἀκούσατε ποτὲ νὰ βλασθημοῦν; Λένε «τὸν Ἀλάχ; Ἦπαπα. Ἀλάχ. Ποτὲ τὸν Ἀλάχ. Ποτὲ τὸν Ἀλάχ.». Ρωτάω κατόπιν τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας. Ἔσεῖς βλασθημᾶτε; Σκύψαν τὰ κεφάλια τους. Ὅλοι βλασθημούσανε. Ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ, μέχρι τὸν τελευταῖο στρατιώτη. Καὶ ἔπειτα περιμένουμε προκοπή. Ναί.

Ναί. Θέλετε ἓνα ἄλλο ἀκόμη παράδειγμα; Τώρα πρὸ ὀλίγου το ἴμαθα. Κάποιος Χριστιανὸς πιστὸς μου τὸ ἀνέφερε. Πρέπει νὰ τὸ μάθετε. Νὰ τὰ ἀκούσετε καὶ ἐσεῖς. Δὲν εἶναι πολὺ καιρὸς. Ὅτι στὴ Νέα Ὑόρκη κάτι Μουσουλμάνοι, Μουσουλμάνοι, ἄρπάξανε καμιὰ εἰκοσιπενταριά ἀνθρώπους, καὶ εἶπαν : «Τοὺς κλείνουμε μέσα. Θὰ τοὺς κόψουμε τὰ κεφάλια, σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες, καὶ θὰ τὰ πετάξουμε ἀπὸ τὰ παράθυρα». Μαζεύτηκε ἡ ἀστυνομία. Πῆγε ὁ πρέσβης. «Τί ζητᾶτε ρε παιδιὰ; Τί θέλετε ρε παιδιὰ; Τί κακοῦργοι εἶστε ἐσεῖς;». «Δὲν εἴμεθα κακοῦργοι. Ἀγαποῦμε τὸν Ἀλλάχ. Τὸ Μωάμεθ.». Τί πάθατε σεῖς; Κόντα σ' ἓνα ἐκεῖ κέντρο, σ' ἓνα θέατρο, μέσα, ἔπαιζαν ἔργο, προβάλαν ἔργον, ὅτι, ὅπως ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα προέβαλαν τὸ ἔργον τὰ ἐπαίσχαινον ἔργον: «Σοῦπερ στάρ, τὸν Χριστό», ποὺ τὸν διακομοδούσανε, ἔτσι καὶ μέσα ἐκεῖ εἶναι μιὰ ἄλλη ταινία, ποὺ διακομωδεῖ τὸ Μωάμεθ. Τὸ Μωάμεθ. «Ἐὰν δὲν πάψει, δὲν κοπεῖ, διακοπεῖ, ἢ προβολὴ τῆς ταινίας αὐτῆς, θὰ κόψω τὰ κεφάλια.» Καὶ ἀναγκάστηκε ἡ κυβέρνησις νὰ κόψει τὴν ταινία. Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου! Ὡ Θεέ μου, Θεέ μου! Μουσουλμάνοι ἠξίωσαν νὰ κοπεῖ ἡ ταινία, καὶ ἐδῶ χιλιάδες, μπήκανε μέσα στοὺς κινηματογράφους νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια τοὺς τὴν προβολὴ μιᾶς ταινίας, ποὺ ἀποτελεῖ βλασφημία τοῦ τιμίου ὀνόματος, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅποια διαφορὰ. Βλασθημεῖς; Χριστιανὸς δὲν εἶσαι. Βλασθημεῖς; Ἀνώνυμε καὶ ἀόρατε βλάσφημε, Ἕλληνας δὲν εἶσαι. Βλασθημεῖς; Ἄνθρωπος δὲν εἶσαι. Βλασθημεῖς τὸν Θεό; Οὔτε ἄγριος δὲν εἶσαι. Διάβαζα ὅτι ἓνας περιηγητῆς, πῆγε κάτω στὰ μέρη, στὰς πηγὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν ἄγριοι. Τί λατρεύουν αὐτοί; Τὸν ἥλιο. Μόλις βγεῖ ὁ ἥλιος, προτοῦ

νά βγεῖ ὁ ἥλιος, ἓνας ἄγριος ἔχει ἓνα τύμπανο, φτιαγμένο ἀπὸ δέρμα λιονταριοῦ. Τὸ χτυπάει ρυθμικῶς, τὸ χτυπάει ρυθμικῶς. Καὶ ἀμέσως οἱ ἄγριοι μαζεύονται ὅλοι. Καὶ στέκονται κάτω, καὶ προσκυνοῦν τὸ Θεό τους. Ἔτσι νομίζουν. Κάποιος Γάλος πού πῆγε μιὰ μέρα στὴ Ζοῦγκλα, πέρα, ἀπὸ κεῖ. Καὶ εἶδε αὐτοὺς πρωὶ-πρωί, αὐτὸ τὸ θέαμα, τῶν ἀγρίων. Νὰ στέκονται κάτω, νὰ κάνουν ἔτσι αὐτά, τοῦ φάνηκε γελοῖο, καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ. Μόλις τὸν εἶδαν νὰ γελᾷ, σηκωθῆκαν οἱ ἄγριοι, χίλια κομμάτια τὸν κάρνανε. Γιατί δὲν ἀνέχονται οἱ ἄγριοι νὰ βλασθημαῖς τὸ Θεό τους.

Βλασθημαῖς; Ἐπαναλαμβάνω. Ὡ ἀόρατε καὶ ἀνώνυμε βλάσημε. Βλασθημαῖς, Χριστιανὸς δὲν εἶσαι. Βλασθημαῖς, Ἑλληνας δὲν εἶσαι. Βλασθημαῖς, ἄνθρωπος δὲν εἶσαι. Βλασθημαῖς, ἄγριος δὲν εἶσαι. Βλασθημαῖς; Δὲν εἶσαι οὔτε ζῶο.

Ζῶο, ναί, τὸ ζῶο. Τὸ ζῶον αὐτὸ πού βλέπεις, διότι τὸ ζῶο, ὑπάρχουν ζῶα μὲ τὸ ἔνστικτό της εὐγνωμοσύνης τῶν ἀφεντικῶν τους. Ἐδῶ ἔχεις ἓνα σκύλο, τοῦ πετᾷς ἓνα κόκκαλο, καὶ ὁ σκύλος δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σοῦ πεῖ : «Εὐχαριστῶ ἀφεντικό». Ἀλλὰ κουνάει τὴν οὐρά του. Σὰν νὰ σοῦ λέει: «Σ' εὐχαριστῶ ἀφέντη, πού μὲ θυμῆθηκες». Καὶ ὁ ἄνθρωπος, χειρότερο ἀπὸ τὸν σκύλο. Ἡ μᾶλλον σκύλος λυσσασμένος. Καὶ ὅπως ὁ λυσσασμένος σκύλος, δὲν γνωρίζει τὸ ἀφεντικό του, ἀλλὰ δαγκώνει τὸ ἀφεντικό του, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐλύσσαξε πλέον. Καὶ δαγκώνει, συνεχῶς καὶ βλασθημαῖ τὸν εὐργέτη τοῦ τὸ Θεό. Βλασθημαῖς; Τελειῶσα. Ἐναν τελευταῖον ἔκτο ἐρώτημα, στὸν ἀνώνυμο καὶ ἀόρατο βλάσφημο, πού ἐβρίσκεται παντοῦ. Βλασθημαῖς; Δὲν εἶσαι οὔτε Σατανᾶς. Οὔτε Σατανᾶς, οὔτε διάβολος. Γιατί κι ὁ διάβολος ἀκόμα, ὁ διάβολος ἀμαρτάνει, κανεῖ ὅλες τὶς ἀμαρτίες. Μιὰ ἀμαρτία δὲν κάνει ὁ διάβολος. Δὲν βλασθημαῖ. Ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούει τὸ Σταυρό, βλέπει τὸ Σταυρὸ καὶ τρέμει. Σείεται ὀλόκληρος. Στάχτη, γίνεται ἄφαντος. Λοιπὸν καὶ τὸ ὄνομα, πού καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ διάβολος τὸ σέβεται, καὶ τὰ δαιμόνια φρίσουν καὶ τρέμουσι, τὸ βλασθημαῖ ὁ Χριστιανός. Ὁ βαπτισμένος Χριστιανός.

Αὐτὰ ἀγαπητοί μου τὰ ἐρωτήματα ἀπηύθυνα, καὶ τώρα πρωτοῦ νὰ τελειῶσω, θὰ σὲ ρωτήσω: Ποιὸς φταίει γι' αὐτὸ τὸ κατάντημα; Ἐνα ἔθνος πού κατεδίκασε εἰς θάνατον ἓνα Σωκράτη. Ἐνα ἔθνος πού ἔχτιζε ναοὺς, Παρθενῶνας κι Ἀγιᾶς Σοφιάς. Ἐνα ἔθνος πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ Μάρτυρας καὶ Ὁσίους. Ἐνα τέτοιο ἔθνος νὰ καταντήσῃ ἓνα ἔθνος βλασθημῶν ἀνθρώπων. Ποιὸς φταίει; Ποιὸς φταίει; Πρῶτα πρῶτα, μὲ ὅλο το θάρρος καὶ τὴν παρρησία πού μὲ διακρίνει, πρέπει νὰ πῶ ὅτι πρῶτα πρῶτα φταίει αὐτὸ τὸ κράτος. Τὸ κράτος αὐτό, πού ἀρχίζει εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοσίου καὶ Ἀδαιρέτου Τριάδος. Τὸ κράτος αὐτὸ πού στὰ πηλίκια τῶν ἀξιωματικῶν, ἔχει τὸν Τίμιο Σταυρό. Ἐνα κράτος, πού ἀνέκαθεν ὅπως εἶπα καὶ ἔπαναλαμβάνω, ἐπίστευε καὶ λάτρευε τοὺς θεοὺς. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶχαν ἀγῶνες. Λέμε ἐμεῖς ὅτι ἔχουμε τὸ ἀθλητικὸν ἰδεῶδες, λόγια παχιά. Τὸ ἀθλητικὸν ἰδεῶδες ἐπήγασε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ναὶ κύριε, ἐπήγασε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ οἱ ἀθληταὶ πού ἀγωνίζοντο στὰ διάφορα θέατρα, δὲν ἦσαν ὅπως οἱ ἀθληταὶ τῶν σημερινῶν χρόνων τῆς Πατρίδος. Τί ἔκαναν ἐκεῖνοι; Μαζευότανε. Ἀλλὰ πρωτοῦ νὰ ποῦνε μὲς στὸ θέατρο, δὲν ἐπέτρεπον σὲ κανένα. Σὲ τρεῖς ἀνθρώπους δὲν ἐπέτρεπαν νὰ μποῦν μέσα. Οὔτε νὰ ἀγωνιστοῦν στὰ ἱερὰ ἀγωνίσματα, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ γίνουν θεαταί. Ποιοὶ εἶναι αὐτοί; Ὅριστε. Τί ἔλεγε ὁ κήρυκας. Στὸ θέατρο, μέσα εἰς τὰ ἀγωνιστήρια, στοὺς ἀγῶνες. «Μὴ τις μοιχός! Μὴ τις βέβηλος! Μὴ τις βλάσφημος!». Ἐνας λέει πού' ναὶ μοιχός, ἄφησε τὴ γυναῖκα του. Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀγωνιστεῖ. Ἐνας πού εἶναι βέβηλος, πού ἐμαγάρισε τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὄσια, καὶ ἓνας πού εἶναι βλάσφημος, δὲν ἔχει δικαίωμα. Ἀπαγορεύετο νὰ εἰσέλθῃ μέσα εἰς τὴν γωνίστρα τῶν ἀγῶνων, τῶν ἀγωνισμάτων. Λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἔθνος πού ἔχει μιὰ παράδοσιν θεϊκὴ, Χριστιανικὴ παράδοση, ἔχει τώρα, διαβάστε τὸν ποινικὸ κώδικα. Διαβάστε τὸν ποινικὸ κώδικα. Τί εἶπαμε; Στὴν Ἀβυσινία κάτω κόβουν τὶς γλῶσσες. Κάτω σε ἄλλες χῶρες δὲν ἐπιτρέπουν κανεὶς νὰ βλασθημαῖ. Καὶ ἐδῶ εἰς θάνατον καταδικάσανε τὸ κόνιον. Ἐδῶ ποιά εἶναι; Τί τιμωρίες εἶναι;

Προχθές κάτι πολίτες, δὲν λέγω ὅτι ἔκαναν καλά, κακῶς ἔκαναν. Στὸ δρόμο ὑβρίσανε ἕνα ὄργανον τῆς τάξεως, ἕναν ἀστυφύλακα πού εἶναι πτωχαδάκι. Πτωχός, γιατί κανεὶς ἀπὸ τὴν ἄτιμο μπουρζουαρία, ἀπὸ τὰ πλούτη τὰ μεγάλα, κανεὶς δὲν γίνεται ἀγροφύλακες. Ἀστυφύλακες, παιδιά τῆς ἀστυνομίας, καὶ παππάδες καὶ νοσοκόμοι, εἶναι ἀπὸ τὴ σάρκα τοῦ πτωχοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ρίξτε μιὰ ματιὰ νὰ δεῖτε, ἐὰν θὰ δεῖτε ἀστυφύλακα, ὄργανο τῆς τάξεως, ἀπὸ τὴν πλουσία τάξη. Κανεὶς δὲν καταδέχεται. Ρίξατε ἕνα βλέμμα εἰς τοὺς παππάδες, νὰ δεῖτε κανένα πλούσιο παιδί. Ρίξατε ἕνα βλέμμα, μέχρι τίς νοσοκόμες, καὶ ἂν θὰ δεῖτε καμία κόρη κανένα πλουσίου καὶ μεγάλου καὶ τρανοῦ του κόσμου τούτου. "Ὅχι! Πτωχαδάκι εὐλογημένο. Δὲν λέγω λοιπὸν ὅτι καλῶς ἔκανε πού τὸν ὑβρίσε αὐτόν. Τὸν ἀστυφύλακα, πού κοιμᾶται τὴ νύχτα σὲ φυλάει." Ὅχι. Τὸν πῆγαν στὸ δικαστήριο. Τὸν τιμώρησε. Πόσο τὸ δικαστήριο; Τριάμισι μῆνες. Μάλιστα. "Ἐνας ἄλλος κάτω στὴ Καλάμα δὲν ξέρω πῶς, δὲν ξέρω τί τὸν ἐπίασε τὸ δαιμόνιο, καὶ τὴν ὥρα ἐκείνη πού τὸν δικάσανε καὶ ἄκουσε τὴν ἀπόφαση, φώναξε: «Ἀδικὰ τα δικαστήρια». Ἀμέσως διακοπῆ. "Υβρις. Δικαστήριο. "Ἄ! "Υβρίσε δικαστήριο. "Υβρίσε τὸν εἰσαγγελέα. Μεγάλη προσωπικότητα. Μπράβο. "Υβρίσε τοὺς δικαστᾶς. Μεγάλη προσωπικότητες. Μεγάλες. Πολὺ μεγάλες. Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ. Συμφωνῶν μὲ κάποια ἐρωτηματικά. Λοιπὸν, ὑβρίσε τοὺς ἀστυνόμους. Δικαστήριο ἀμέσως. Ἀμέσως δικαστήριο. "Ἄμ πῶς; "Ἔτσι; Θὰ βρίσεις τὸ δικαστήριο ἐσύ; Νὰ φωνάζεις ὅτι εἶναι ἄδικο τὸ δικαστήριο; Πῶς αὐτὸ ἔτσι; Πόσο καιρὸ τὸν δικάσανε; Τριάμισι χρόνια φυλακὴ. "Υβρίσε τὸ δικαστήριο παρακαλῶ. Καὶ ἂν τολμήσει κανένας νὰ ἀνοίξει τὸ στόμα του... Τὰ ἔχουνε φτιασει καλὰ αὐτοὶ πού κυβερνοῦν τὴν Ἑλλάδα. Πολὺ ὠραία τα φτιάσανε. Πολὺ ὠραία. "Ὀλων το κομμάτων καὶ ἀποχρώσεων. Βλασθήμησες βουλευτῆ; Νομάρχη; Ὑπουργό; Πρωθυπουργό; Πρόεδρο δημοκρατίας; Τέσσερα χρόνια φυλακὴ. "ὦ Θεέ μου. Μεγάλος ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας! Μεγάλος ὁ πρωθυπουργός! Μεγάλοι οἱ ὑπουργοί! Μεγάλοι οἱ δικασταί! Μεγάλοι οἱ εἰσαγγελεῖς! Μικρός! Πολὺ μικρός, ὁ Χριστός μας! "Ἄντε στὴν Κίνα πέρα. Πῆς κακὸ λόγο γιὰ τὸ Μάο. Εἰς θάνατον. "Ἄντε στὴν Ρωσία. Πῆς κακὸ λόγο γιὰ τὸν Λένιν, γιὰ τὸν Μάρξ! Εἰς τὴ Σιβηρία. Ἐδῶ ὁ Χριστός, ὁ Ἐσταυρωμένος, βλασθημεῖται μέρα νύχτα καὶ κανεὶς δὲν συγκινεῖται. Καὶ ὅταν τὸν ὀδηγήσουν στὴν ἀστυνομία, γελᾷ ὁ πρόεδρος. Καὶ γελᾷ ὁ εἰσαγγελέας. Σοῦ λέει ἐδῶ, στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, τώρα νὰ ἀσχολούμεθα! Καὶ συνεδριάζουν, παρακαλῶ, κάτω ἀπὸ τὸν ἔσταυρωμένο. Νὰ τὸν ξεκαρφώσουν ἀπὸ ἐκεῖ πάνω. Καὶ νὰ βάλουν ἕνα οὐρακοτάγκο. Εἶναι ὑποκρισία!. Καὶ δὲν πιστεύουν τίποτε ἀπολύτως. Εἶναι ὑπεύθυνόν το κράτος. Γιὰ τὴν ἀσυνέπεια τὴν ὁποῖαν δεικνύει. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ψεύτικα δειλεῖ. "Ὅτι τὸ βασιλεῖο, τὸ κράτος μᾶς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, στὸ τέλος δεικνύει μιὰ ἐσχάτη περιφρόνηση πρὸς ὅτι ἱερὸν καὶ ὄσιον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον.

Ὑπεύθυνοι ὅμως ἀγαπητοί μου, δὲν εἶναι μόνον αὐτοὶ πού βλασθημᾶνε τὸν Θεό. Ὑπεύθυνοι εἴμεθα καὶ μεῖς πού ἀκούμε τὴν βλασθημία. Σὲ ρωτῶ. Ἐὰν ἀκούσεις ἕνα στὸ δρόμο, νὰ βλασθημαί τὴν μάνα σου, καὶ ἂν λέει γιὰ τὴ μάνα σου ὅτι εἶναι μιὰ διεφθαρμένη γυναῖκα, καὶ τὴν παιρνοῦν μὲ τίς χυδαιότερες φράσεις. Πῶς θὰ τὸ ἀντικρύσεις; Ἐὰν ὑβρίζουν τὸν πατέρα σου, πῶς θὰ δεῖς τὸ πρᾶγμα; Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω λέει ὁ ἄλλος στὸ στόμα σου, νὰ ἀναφέρεις τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας μου. Πλέπει νὰ πλύνεις τὴ γλῶσσα σου μὲ ροδόσταγμα. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου σὲ παρακαλῶ, καὶ ποιά εἶναι ἡ μάνα σου; "Ἄ ἔτσι. Πιστόλι βγάνεις. Τὸν σκοτώνεις! Δὲν θέλεις. Τὴν τιμὴ σου. Τὴν ἔχεις πάνω ἀπ' ὅλα τὴν οἰκογένειά σου. Τιμὴ. Ἀλλὰ ἐδῶ στὸ δρόμο βλασθημᾶνε, ὄχι τὴ μάνα σου, πού μπορεῖ νὰ ἴναι μία γυναῖκα, ἀμαρτωλὴ γυναῖκα. Βλασθημᾶνε τὴ γυναῖκα, τὴ μάνα. Τὴ δικιά μας μάνα. Τὴ μάνα ὅλου του κόσμου. Τὴ Παναγιά. Καὶ κανεὶς δὲ διαμαρτύρεται. Εἴμεθα ὑπεύθυνοι. Γι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον... "Ὀλοι μας. "Ὅχι μόνον αὐτὸς πού βλασθημαί ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλλος πού ἀκούει τὴν βλασθημία. Ἀκούει τὴ βλαφημία, καὶ δὲν

διαμαρτύρεται. Είναι υπεύθυνοι όλοι αυτοί. Υπεύθυνος, ο πατέρας. Υπεύθυνος, ή μάνα. Υπεύθυνοι όλα τα πρόσωπα που δουλεύουν μες στο σπίτι και βλασθημάνε. Και δέν άκοϋν.

Κάποτε, σε κάποια περιοδεία, που έκανα σ' ένα χωριό, συνήντησα στο δρόμο ένα Χριστιανό. Και άνοιξαμε κουβέντα. Τοϋ λέγω: «Βλασθημάς;». Λέει: «Εγώ να βλασθημήσω;». Πώ, πώ, πώ να βλασθημήσω έγώ; Και άνοίγει τó στόμα του και μοϋ βγάνει τή γλώσσα τοϋ έξω. «Για κοίταξε.» Μοϋ λέει. «Έχει ένα σημαδάκι». Πράγματι είχε ένα σημαδάκι ή γλώσσα του. Λέω που τó 'χεις τó σημαδάκι αυτό. Ά, μοϋ λέει. Έχει ιστορία τó σημαδάκι. Μπορείς να καταλάβεις τί έγινε; Ποιός λέει. Κανένας κακός άνθρωπος; Όχι, ή γιαγιά μου λέει. Είχα μιá γιαγιά. Ό Θεός να συγχωρέσει. Γύρισα στο σπίτι. Είπα βλασθήμια. Μόλις με άκουσε ή γιαγιά μου ότι βλασθήμια, παίρνει τήν τσιμπίδα, παίρνει ένα κάρβουνο, και μοϋ κατάκαψε τή γλώσσα. Ά, δολερότις! Δέν ντρεπόμεθα. Λυπήσαι τήν γλώσσα τοϋ παιδιοϋ, να τήν βάνεις πιπέρι, ή να τήν κάψεις. Αϋτή ή γλώσσα τοϋ παιδιοϋ, που τήν άφήνεις ελεύθερη, να ύβρίζει ότι όσιον και ιερόν. Αϋτή ή γλώσσα, θα γίνει σκορπιός. Αϋτή ή γλώσσα θα γίνει γλώσσα όχιās. Θα σε φαρμακώσει, μάνα και πατέρα. Γιατί ένα παιδι που δέν σέβεται τόν Θεόν, δέν θα σεβαστεϊ ούτε μητέρα ούτε πατέρα. Κανένα δέ θα σεβαστεϊ. Λοιπόν έτσι άνέτρεφαν οί παλιές γιαγιάδες, οί άγράμματες γιαγιάδες τά παιδιά τους. Και όχι μόνον ή γιαγιά. Και κάθε έναν. Στα Γρεβενά που ήμουνα, τó έχω πεϊ πολλές φορές αϋτό τó παράδειγμα γιατί μου έκανε έντύπωση, ήτανε στα Γρεβενά ένας βλάσθημος, βλάσθημος πάρα πολϋ βλάσθημος. Ποιός τόν άλλαξε; Ποιός τόν έκανε να μην βλασθημάει; Ένα μικρό παιδάκι. Ένα παιδάκι τοϋ κατηχητικοϋ σχολείου. Ποϋ έρχότανε στο μάθημα. Και στεκότανε έτσι. Και άκουγε τά λόγια τοϋ Θεοϋ. Ξέρετε τά μικρά παιδάκια. Άγγελούδια είναι. Δέν τοϋ είπα τίποτε τοϋ παιδιοϋ. Μόνο απλώς ζωγράφισα πόσο μεγάλη είναι ή άμαρτία. Τί έκανε τó παιδάκι αϋτό; Τó εύλογημένο παιδάκι τών Γρεβενών; Πήγε στο σπίτι. Ήρθε μεσημέρι. Φαγητό έκλεκτό. Κυριακή ήμέρα. Ξέρετε οί manάδες πώς άνησυχοϋν όταν τó παιδι άν τρώει.

Φάε παιδι μου. Φάε παιδι μου.

Τίποτα.

Δέν τρώω. Δέν τρώω.

Γιατί παιδι μου δέν τρώς;

Βλασθημάς τόν Χριστό. Ποϋ μάς δίνει τó χωμί, τó κρέας, τó γάλα. Δέν τρώω. Πατέρα δέν τρώω.

Τίποτα. Τόν έκανε τόν πατέρα να διαλυθεϊ. Τόν έκανε τόν πατέρα να πεϊ:

Παιδι μου φάε, και έγώ δέν βλασθημάω πλέον τόν Θεό.

Όλοι είμεθα υπεύθυνοι γι' αϋτήν τήν βλασθημία που πήρε κολοσσιαίας διαστάσεις μέσα εις τó έθνος μας. Και τώρα, πρωτοϋ να τελειώσω, να άκούσετε τή φωνή όχι τοϋ άμαρτωλοϋ επισκόπου Φλωρίνης Αϋγουστίνου. Να άκούσετε τήν φωνή, δύο μεγάλων διδασκάλων τής Έκκλησίας μας. Ένός παλαιότερου και ένός νεότερου. Ό νεότερος είναι ό Κοσμάς ό Αϊτωλός, τοϋ όποιοϋ ή μνήμη, έσθαι αιώνια, έδω εις τόν τόπο τής Πατρίδος. Έλεγε ό Κοσμάς ό Αϊτωλός: «Άν βλασθημήσεις τόν πατέρα μου και τή μάνα μου σε συγχωρω. Άν μου βγάλεις τó μάτι σε συγχωρω. Να μοϋ βλασθημήσεις τó Χριστό και τήν Παναγιά, δέν έχω μάτια να σε δω!». Ό δέ ιερός Χρυσόστομος έλεγε τά έξής, διδάσκων άπό τοϋ άμβωνος τής Άντιοχείας και Κωνσταντινουπόλεως: «Άκουσες βλασθήμια; Σταμάτα, Σταμάτα. Φώναξε τόν. Συμβούλεψε τόν. Πές τοϋ λόγια Χριστιανικά. Μια φορά, δυό φορές, τρεις φορές. Δέν σ' άκούει; Έχεις χέρι; Χτύπα τόν. Χέρι που θα χτυπήσει βλάσφημο θ' άγιάσει.», λέγει ό Χρυσόστομος, ό ιεροκύρηξ. Ό βασιλεύς

ὄλων των ἱεροκηρύκων. «Καὶ ἂν σὲ πᾶνε στὸ δικαστήριον, γιατί χτύπησες, νὰ πεῖς στὸ διακαστήριον: “Τὸν χτύπησα γιατί βλασθημάει τὸν βασιλέα τῶν ἀπάντων.”» Ποιὰ δίκη θὰ σὲ δικάσουν. Μαρτύριον θὰ εἶναι νὰ πᾶς στὴ φυλακὴ. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι χρυσόστομος γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ τέτοια συμβουλή. Νὰ χτυπᾶτε κατὰ πρόσωπον αὐτοὺς οἱ ὅποιοι βλασθημᾶνε τὸ Θεό. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐμπλέξω σὲ τέτοιες μεγάλες περιπέτειες. Ἐὰν καὶ ξέρω ὅτι στὴν Κοζάνη, καὶ Θεσσαλονίκη, καὶ σ’ ἄλλες πόλεις, βρεθήκανε ἡρωικὰ παιδιὰ. Ποῦ ἐράπισαν. Ἄνθρωποις ποὺ ἐβλασθήμησαν καὶ προτίμησαν νὰ δικαστοῦν. Καὶ ἔχουν χαρὰ καὶ ἀγαλλίασιν διότι ἐχτύπησαν βλασθήμους. Ἄναισχύντους καὶ ἀναιδῆς βλασθήμους. Εἰς δὲ μιὰ πόλιν τῆς Μακεδονίας, σχεδὸν ἐξάλειψαν τὴν βλασθήμια. Τὴν Πτολεμαΐδα. Διότι μιᾶς ὁμάς, ἕνα γκρουπ παιδιῶν νέων, μικρῶν καὶ μεγάλων, μαζευτήκανε ἐκεῖ πέρα καὶ μᾶς σημάδεψαν, μὲς στὴν πλατεῖα εἶδαν ποιούς βλασθημοῦνε. Δέκα – δεκαπένταε. Καὶ πῆγαν τὸ βράδυ. Χτυπήσανε τὸ παραθύρι. Τί συμβαίνει; Μπήκανε πέντε.

Τί ἦρθατε παιδιὰ τέτοια ὥρα;».

Μιὰ ἐπίσκεψη.

Τί ἐπίσκεψη;

Λέει λυπούμεθα πολὺ.

Σ’ ἀκούσαμε στὸ τάδε μέρος νὰ βλασθημᾶς.

Λέει ναί.

Στὸ τάδε μέρος νὰ βλασθημᾶς.

Ἐκεῖ σημάδεψαμε. Πέντε βλασθήμιες ἔχεις πεῖ. Κοίταξε καλά. Ἐὰν ξαναβλασθημήσεις, θὰ σοῦ δώσουμε ἕνα ξύλο τέτοιο, ποὺ θὰ τὸ θυμᾶσαι ὅλη τὴ ζωὴ σου.

Λοιπὸν, ἔτσι αὐτὴ ἡ ὁμάς, τῶν παιδιῶν, τῶν ἡρωικῶν παιδιῶν τῆς Πτολεμαΐδος, ἐμείωσαν κατὰ πολὺ τὸ κύμα τῆς βλασθημίας. Δὲν εἶμαι ὀπαδός. Τοιοῦτον οὔτε τολμῶ νὰ σᾶς συμβουλέψω. Διότι δὲν εἶμαι οὔτε Κοσμᾶς, οὔτε χρυσόστομος. Ἀλλὰ ἀντ’ αὐτῶν ὅμως θὰ σᾶς συμβουλέψω κάτι ἄλλο. Ἐχετε χέρια; Χέρια ἔχετε καὶ καρδιὲς ἔχετε; Γλῶσσα ἔχετε; Ψυχὴ ἔχετε; Ἕλληνες εἴστε; Χριστιανοὶ εἴστε; Ποῦ μιλάω, σὲ πέτρες μιλάω; Μπρὸς λοιπὸν. Μπρὸς ψηλά, αὐτὴ τὴν Ἁγία ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ. Ὅλοι μας. Νὰ ἐργαστοῦμε. Νὰ σβήσουμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ αἷσχος αὐτό. Ποῦ μᾶς παρουσιάζει τὸ πιὸ βλάσθημο ἔθνος. Τὸ ρεκόρ. Οἱ Ἴταλοι ἦτανε πρῶτοι. Τὸ περιορίσαν οἱ Ἴταλοι. Ἐμεῖς εἴμεθα τὸ ρεκόρ, στὰ Βαλκάνια καὶ στὸν κόσμον ὁλόκληρον. Λοιπὸν θὰ μοιράσω στὸ τέλος φυλλάδια. Καρτέλες. Πινακίδες. Δωρεάν. Νὰ τὶς κρεμάσετε παντοῦ. Στὸ κουρεῖο ποὺ πηγαίνει. Στὸ μπακάλη ποὺ ἀγοράζει. Στὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἐργάζεσαι. Στὸ γραφεῖο ποὺ εἶσαι. Στοὺς δρόμους. Στοὺς κινηματογράφους. Ἐχε θάρρος. Μὴ ντρέπεσαι. Δὲν ντρέπηκε ὁ Χριστὸς νὰ σταυρωθεῖ. Μπρὸς, γενναῖες μου ψυχές. Ψηλά. Τὰ μέτωπα. Ἡρωικὲς ψυχές. Νὰ βαδίσωμεν μὲς στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς ἀμαρτίας, μὲ θάρρος, καὶ νὰ σβήσουμε μέσα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ ψεῦδος.

Μοῦ ῥχετε νὰ κλάψω. Νὰ σταματήσω. Πόσο ποθῶ νὰ φύγω. Ὑστερα ἀπὸ πενήντα χρόνια ποὺ δουλεύω στὴν Πατρίδα. Νὰ πάω πάνω στὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ βρῶ ἕνα κελί. Νὰ κλαίω τὰ ἀμαρτήματά μου. Καὶ μόνο τα ἀμαρτήματά μου. Ἀλλὰ, τελειώνω, ἐδῶ στὸ μετερίζι ποὺ μπήκαμε, θὰ πολεμήσωμε. Χέρι μὲ χέρι. Ἐχω γιὰ σύνθημα. Εἶτε μόνος, εἶτε μετ’ ἄλλων, τὰ ὄσια καὶ τὰ ἱερὰ θὰ ὑπερασπίσω. Λοιπὸν θέλω νὰ πῶ, γιὰ μετρήστε μὲ τὰ δάχτυλά σας, στρίψτε τὸ δείκτην, τὸν τροχὸν τοῦ ρολογιοῦ σας. Πρὸ 57 χρόνια. Ὡ, πρὸς 57 χρόνια. Κανὰς γέρος ἐδῶ ἀσπρομάλλης ποὺ τὰ ρεμάλια πετᾶνε στὰ κεφάλια τὰ γιαούρτια, πρὸς 57 χρόνια κανὰς ἄσπρος, κανὰς γέρος

ἀπροσμάλλης, στρατιώτης καὶ εὐζωνας, προχωροῦσε μὲ τὴ σάλπιγγα. Ἐμπρός, ἔμπρός. Ἀπὸ τὴν Σμύρνη μέχρι τὴν Ἄγκυρα. Προχωροῦσαν, προχωροῦσαν τὰ στρατεύματά μας. Ἐκεῖ μέσα. Ἡμέρες δόξης καὶ μεγαλεία, ἀλλὰ καὶ ἡμέρες ἀθλιότητος. Τὰ παιδιὰ ποὺ πῆγαν στὴ Μικρὰ Ἀσία. Καὶ προχωροῦσαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἀπὸ λαγκάδια σὲ λαγκάδια, καὶ ἄφηναν τὰ κουφάρια τοὺς μέσα στὰ λαγκάδια καὶ μέσα στὶς ἐρημιές. Καὶ στὴ Σαχάρα καὶ στὸν Σαγγάρειο ποταμὸ. Εἶχανε μιὰ ἄμαρτία μεγάλη. Στὴ Μικρὰ Ἀσία, πέρα ὡς πέρα. Σμύρνη, Κιουτάχεια, Μαγνησία, πέρα τὰ ἅγια μέρη τοῦ Πόντου. Ἐκατὸ χρόνια νὰ ζοῦσες στὸν Πόντο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία, δὲν ἄκουγες καμιὰ βλασθήμια. Καὶ ὅταν πῆγαν τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος στὴ Μικρὰ Ἀσία, οἱ πρόσφυγές μου τὰ λέγουν, οἱ πρόσφυγες ποὺ εἶναι πάνω, ὅταν προχωροῦσανε καὶ πήγανε νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦνε, ἔφραζαν τ' αὐτιά τους. Ἄκουγαν στρατιώτας, καὶ ἀξωματικούς καὶ μικροὺς καὶ μεγάλους, νὰ βλασθημᾶνε παρ' ὅλη τὴν ἀνδρεία τους, νὰ βλασθημᾶνε Χριστὸ καὶ Παναγιά. Ποῦ δὲν βλασθημοῦνε οὔτε οἱ Τοῦρκοι! «Πῶ-πῶ. Συμφορὰ θὰ μᾶς ἔρθει! Συμφορὰ θὰ μᾶς ἔρθει! Συμφορὰ.» Καὶ μᾶς ἦρθε συμφορὰ. Ἡ μεγαλύτερα συμφορὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἦτο ἡ καταστροφὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μία αἰτία ἦταν ἡ βλασθήμια. Βλασθημοῦσανε πολλοὶ μέσα στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἦμουν μικρὸ παιδί, καὶ δεχτήκαμε στὸ Μικρὸ μου χωριό, στὶς λεῦκες τὶς Πάρου, δεχτήκαμε τὰ κουρέλια πλέον, τὰ ράκη τῆς στρατιᾶς. Μαζευτήκαμε μικρὰ μεγάλα, κλαίγαμε, θρηνοῦσαμε, ἀναστενάξαμε. Ἐνας λοχίας ποὺ εἶχε πάει στὸ Καλεβρότο καὶ εἶχε ἀριστεῖον ἀνδρείας... Κατηγοροῦσαν οἱ ἄλλοι καὶ ἔλεγαν: «Φταῖνε οἱ Ρῶσοι.» Καὶ ἔφταιζαν οἱ Ρῶσοι. Καὶ πάλι θὰ συμμαχήσωμε μὲ δαύτους. «Ἐφταιξαν οἱ Γάλοι.» Φταίξανε καὶ αὐτοί. «Φταίξανε οἱ Ἄγγλοι.» Καὶ αὐτοὶ φταίξανε. Ὅλοι φταίξανε, μᾶς ἐγκατέλειψαν ἐκεῖ. Ἀλλὰ μᾶς ἐγκατέλειψε καὶ ὁ Θεός. Καὶ λέει αὐτὸς ὁ λοχίας «Φταίξανε καὶ αὐτοί. Ἀλλὰ ἐμεῖς φταίξαμε περισσότερο. Δὲν μᾶς ἔφαγαν τὰ τούρκικα βόλια. Δὲν μᾶς ἔφαγαν οἱ Ρῶσοι καὶ οἱ Ἄγγλοι. Μᾶς ἔφαγαν οἱ βλασθήμιες.» Ποῦ ἀπὸ ἄκρο εἰς ἄκρο βλασθημοῦσαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Καὶ ἦρθε ἡ μεγάλη συμφορὰ. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθει συνιέναι. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθει συνιέναι. Σᾶς εἶπα σὲ ἓνα φυλάκιον τῆς Ἀλβανίας, τὰ παιδιὰ ὅλα βλασθημοῦνε. Καὶ αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλο το στρατό. Μικροὶ καὶ μεγάλοι. Πρέπει νὰ εἶναι ὁ στρατὸς καθαρὸς ἀπὸ βλασθήμιες. Βλασθημοῦν συνεχῶς μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀδέρφια μου, ἀδέρφια μου, ἀδέρφια μου, φοβᾶμαι, καμιὰ ἄλλη μεγάλη καταστροφὴ. Φοβᾶμαι μὴν συμβεῖ κανένα ἄλλο μεγαλύτερο κακὸ μέσα εἰς τὸν τόπο μας. Φοβᾶμαι. Τὰ σπίτια αὐτὰ ποὺ κατοικεῖτε, εἶναι χτισμένα μὲ βλασθήμια. Ἡ ἀγορὰ σας μὲ βλασθήμια. Τὰ δικαστήριά μας μὲ βλασθήμια. Τὰ αὐτοκίνητα μὲ βλασθήμια. Οἱ σιδηρόδρομοι μὲ βλασθήμια. Τὰ ἀεροπλάνα μὲ βλασθήμια. Ὁ στρατὸς μας, ὁ ἔνδοξος, ὁ ἥρωϊκός, μὲ βλασθήμια. Φοβᾶμαι. Τί φοβᾶμαι; Θεέ μου, Θεέ μου. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω. Καμιὰ νύχτα, ὦ Θεέ μου, ὦ Θεέ μου. Παναγία Δέσποινα, Ἅγιοι Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, πρεσβεύσατε τὸ ἁμαρτωλὸ μας ἔθνος. Καμιὰ νύχτα Βουκουρέστι θὰ γίνωμε. Θὰ κατρακυλήσουν οἱ Παρθενῶνες καὶ θὰ γίνουν σκόνη. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ γίνει τὸ μεγάλο αὐτὸ δυστύχημα, ὅλοι μας μικροὶ καὶ μεγάλοι. Στρατιώται τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νὰ σβήσουμε ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρον τὴ βλασθήμια, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὃν παῖδες ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, ἀμήν. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.